

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/436/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011200358
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:1011200358.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Iveta Jankovičová a členiek senátu JUDr. Lea Stovičková a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobcu: JUDr. Martina Mrázová, so sídlom Šoltésovej 20, Bratislava, správkyňa konkurznej podstaty TAZ, a.s., v likvidácii, so sídlom Coburgova 84, Trnava, IČO: 36 227 803, proti žalovanému: P. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, R., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Mgr. Ing. Pavol Korytár, správca úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, IČO: 00 009 199, zast. advokátom: Mgr. Mgr. Pavol Sojka, PhD., so sídlom Námestie Matice Slovenskej 1713/8, Dubnica nad Váhom, o zaplatenie 203,67 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 8C/47/2011-148 zo dňa 20. septembra 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa potvrdzuje.

Žalobca je povinný zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vedľajšiemu účastníkovi v sume 33,06 eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrh žalobcu, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 203,67 eur s príslušenstvom zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal a, že navrhovateľ- žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi 254, 56 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovení § 123 Občianskeho zákonníka, ustanovením § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb., keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že navrhovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno v otázke svojej aktívnej vecnej legitímácie, a preto súd návrh ako nedôvodný zamietol v celom rozsahu. V konaní mal súd preukázané, že rozhodnutím súdu zo dňa 21.12.1999 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu TAZ, a.s. v likvidácii. Súdu prvého stupňa z jeho rozhodovacej činnosti bolo známe, že do súpisu majetku úpadcu TAZ, a.s. bola zapísaná aj nehnuteľnosť - bytový dom na ulici A. XX, R.. Tá istá nehnuteľnosť však bola zapísaná aj v súpise všeobecnej podstaty úpadcu TAZ, š.p. Dôvodom sporného zápisu bola absolútna neplatnosť prevodov - prechodov vlastníckeho práva k súpisovej zložke majetku od úpadcu TAZ, š.p. na Fond národného majetku. Podľa vtedajšieho správca úpadcu TAZ, š.p. nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k súpisovej zložke majetku rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR č. 329/1992 zo dňa 11.04.1992 o schválení privatizačného projektu a uznesením vlády SR č. 590 zo dňa 16.06.1992 o schválení privatizačného projektu úpadcu, predmetom ktorých nebol prevod - prechod. Z právoplatného rozsudku Okresného súdu v Trnave sp. zn. 44Cbi/6/2007 (predmetom sporu

bolo vylúčenie veci, nehnuteľnosti z exekúcie) vyplynulo, že žalobca nepreukázal existenciu platného právneho úkonu, ktorým došlo k nadobudnutiu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, t.j. i k bytu, ktorý užíva žalovaná, na spoločnosť TAZ a.s. Žalobca nepreukázal, bol vlastníkom bytu, resp. osobou oprávnenou s vecou disponovať, nakladať a vykonávať práva k bytu, medzi ktoré patrí aj prijímanie nájomného a úhrad za služby. Vlastníctvo, resp. právo nakladať s bytom svedčí vedľajšiemu účastníkovi. Uplatnená pohľadávka predstavovala nedoplatok na základe vyúčtovania za obdobie od 01.01.2009 roku 2008 zo dňa 27.5.2009, keď mal celkovo zaplatiť skutočné náklady vo výške 1196,07 eur a zaplatil 916,55 eur, za užívanie bytu žalovaným, nachádzajúceho sa v R. na ulici A. XX. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný zaplatil žalobcovi 916,55 eur ku dňu vyúčtovania, od vedľ. účastníka navrhovateľovi aj suma 305, 52 eur a sumy 2x 101,84 eur za november a december 2011 tzn. 203,68 eur bolo uhradených žalobcom vedľajšiemu účastníkovi. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že plne procesne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnil a vedľajšiemu účastníkovi priznal trovy právneho zastúpenia za 4 úkony po 19, 92 eur, 3x režijný paušál po 7,41, 1x po 7,63 eur, náhradu straty času za účasť na pojednávaní 20.9.2012, 4x 12,71 1x 194 kmx0,183 eur + náhrada za pohonné hmoty 9,61/100 km x 194 km x 1,607 eur. Zvýšená odmena za rok 2012 vo výške bola súdom o 20 %, pretože je právny zástupca platiteľom dyne od 1.2.2012, spolu priznal 254,56 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f). Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku spochybnil aktívnu legitímáciu žalobcu, keď sa podľa súdu nepodarilo žalobcovi preukázať, že v rozhodujúcom období bol vlastníkom predmetného bytu, resp. oprávnenou osobou, ktorá môže vykonávať vlastnícke práva k bytu. S uvedeným právnym názorom nesúhlasí a považuje ho za nesprávny. Odvolateľ poukázal na vyjadrenie Fondu národného majetku SR, z ktorého vyplýva, že FNM SR nevydal rozhodnutie č. 329 o schválení privatizačného projektu TAZ, š.p. Trnava, ale na základe tohto rozhodnutia vykonal úkony spojené s realizáciou privatizačného projektu a súčasne toto rozhodnutie bolo podkladom na základe ktorého zakladateľ vyčlenil časť majetku z existujúceho štátneho podniku. Navyše FNM SR uvádza, že rozhodnutie o privatizácii nie je preskúmateľné súdom, nakoľko podlieha osobitnému, zákonom stanovenému režimu a vymedzeným orgánom, ktorým prislúcha o nej rozhodnúť. Na rozhodnutie o privatizácii sa vzťahujú všeobecné ustanovenia o správnom konaní a preto samotný privatizačný projekt a schválené rozhodnutie je nepreskúmateľné súdom, takto rozhodol aj Najvyšší súd SR svojím uznesením č. 4Sž 8/92 dňa 29.09.1992. Žalobca v priebehu konania na súde prvého stupňa preukázal, že bol v predmetnom období vedený ako vlastníkom nehnuteľnosti v príslušnom katastri nehnuteľností. V rozpore s § 123 Občianskeho zákonníka súd zamietol návrh žalobcu, pričom nezisťoval skutočnosť, či v čase, za ktorý žiada žalobca úhradu za dodané služby, bol žalobca vlastníkom obytného domu, v ktorom sa nachádza byt žalobkyne. Taktiež právny názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého zamietnutie žaloby žalobcu na vylúčenie veci z konkurznej podstaty TAZ, š. p. v konkurze, analogicky vyplýva, že vlastníctvo k bytu svedčí vedľajšiemu účastníkovi nie je správny. Rovnaké konanie, ale v „opačnom garde“ prebieha na Krajskom súde v Bratislave, kde do dnešného dňa ešte nebolo právoplatne rozhodnuté. V prípade súpisu majetku podstaty úpadcu TAZ, a.s. v likvidácii, k dnešnému dňu nebolo rozhodnuté o vylúčení veci zo súpisu podstaty a teda v zmysle ustanovenia § 14 písm. a) ZKR oprávnenie nakladať s majetkom podstaty (a teda aj s predmetným bytom) svedčí žalobcovi. Odvolateľ v odvolaní ďalej poukázal na to, že predmetom súdnych konaní o vylúčení veci z konkurznej podstaty nie určenie vlastníckeho práva toho, kto má takúto vec zapísanú v konkurznej podstate a ani určenie vlastníckeho práva toho, kto podáva takúto žalobu na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Predmetom tohto konania je vylúčenie veci z konkurznej podstaty, do ktorej bola predmetná vec zapísaná. Zamietnutie takejto žaloby nie je rozhodnutím, ktoré by konštituovalo vlastnícke právo žalovaného, proti ktorému bola takáto žaloba zamietnutá. Takéto rozhodnutie nie je ani rozhodnutím, ktoré by deklarovalo existenciu vlastníckeho práva žalovaného, voči ktorému bola takáto žaloba zamietnutá. V prípade, ak súd prvého stupňa vychádzal z takéhoto právneho názoru, tento právny názor je nesprávny. Práve na naopak, vlastnícke právo svedčí tomu, komu svedčí zápis na liste vlastníctva, pokiaľ sa nepreukáže opak. Takýto opak nebol nikdy preukázaný a žalobca bol v predmetnom období vedený ako vlastníkom nehnuteľností, teda

do obdobia, za ktoré požaduje zaplatenie odplaty za služby spojené s nájmom bytu. Až po tomto období došlo asi k prechodu vlastníckeho práva na vedľajšieho účastníka. Podľa záznamov Katastrálneho úradu v Trnave je evidentné, že vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v čase do 29.03.2009 bolo evidentné na žalobcu. Vo vzťahu k prípadnému bezdôvodnému obohateniu žalovaného odvolateľ uviedol, že súd prvého stupňa v tejto súvislosti vec nesprávne právne posúdil. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že majetok žalovaného sa nezmenšil, nakoľko žalovaný platby uhradil vedľajšiemu účastníkovi, a teda nejde o bezdôvodné obohatenie žalovaného voči žalobcovi. Uvedený právny názor súdu prvého stupňa je nesprávny. Súd prvého stupňa vychádza vo svojom rozsudku z názoru, že žalobca ako nevlastník nie je oprávnený predmetnú nehnuteľnosť držať, užívať, požívať plody a úžitky a nakladať s ňou. To znamená, že keď súd bol toho názoru, že žalobca nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, žalobca nemohol uzatvoriť platne nájomnú zmluvu s nájomcom, žalovaným. V súlade s § 458 Občianskeho zákonníka bol súd povinný posúdiť bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného voči žalobcovi. Žalobca totiž žalovanému dodal prostredníctvom tretích osôb (dodávateľov energií) za predmetné obdobie vyúčtované služby spojené s užívaním bytu a tieto aj tretím osobám, dodávateľom energií uhradil. V rozhodnom čase, t. j. za ktorý požaduje žalobca od žalovaného uhradenie odplaty za služby bol žalobca v zmluvnom vzťahu so všetkými dodávateľmi energií a nie vedľajší účastník. Názor súdu, podľa ktorého keďže žalovaný tieto odplaty za služby uhradil vedľajšiemu účastníkovi neznamená, že žalovaný sa bezdôvodne neobohatil voči žalobcovi. Žalobcom namietnuté neúplné zistenie skutkového stavu veci z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností teda vychádza z toho, že napriek návrhom žalobcu na pojednávaní súd nevykonal žiadne dokazovanie na zistenie aktívnej legitímácie žalobcu a rozhodol vo veci na prvom pojednávaní. Žalobca podal odvolanie aj proti výroku rozsudku, ktorým súd priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nesprávne z dôvodu, že súd nezisťoval právne vzťahy medzi hlavnými účastníkmi konania a oznamovateľom o vstupe do konania vedľajšieho účastníka. Čo sa týka vstupu do konania na strane vedľajšieho účastníka, medzi týmto a ďalšími účastníkmi nebol v uvedenom čase žiaden právny vzťah, nakoľko do 29.03.2009 bol ako vlastník nehnuteľností, v ktorej sa nachádza byt žalovaného vedený TAZ, a.s. v likvidácii s SKP JUDr. Pohovejom a k zmene vlastníctva po 29.03.2009 došlo na spoločnosť IUS EST ARS BONI ET AEQUI, s.r.o.. Z toho vyplýva, že vedľajší účastník v uvedenom čase nemohol byť vlastníkom predmetných bytov.

K odvolaniu sa žalovaný písomne nevyjadril.

K odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník prostredníctvom právneho zástupcu. Vo vyjadrení poukázal na to, že súd v konaní nepreskúmal platnosť/zákonnosť privatizácie (t.j. ani nespochybňoval samotnú privatizáciu časti podniku Trnavské automobilové závody, š. p.), relevantné listiny vzťahujúce sa na privatizáciu však posudzoval z pohľadu, či boli (mohli byť) právnym titulom nadobudnutia nehnuteľností, ktorých vylúčenia sa žalobca domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 44 Cbi/6/2007, t.j. či boli súčasťou privatizácie (a ako súd správne zistil, tieto neboli predmetom privatizácie) a či tieto právne skutočnosti (posudzované ako listinné dôkazy) sú spôsobilé založiť právo žalobcov, ktoré by vylučovalo zapísanie nehnuteľností do súpisu majetku úpadcu. Tým, že súd v týchto súvislostiach skúmal predmetné privatizačné rozhodnutia a privatizačný projekt, neprekročil svoju právomoc, naopak, urobil tak zadosť zákonnej povinnosti vykonať riadne a úplne dokazovanie a poskytnúť ochranu ohrozeným, resp. porušeným právam žalovaného/vedľajšieho účastníka. Tak žalobca, ako aj vedľajší účastník sú správcami úpadcu v konkurze a preto je v konaní nevyhnutné riešiť aj otázku nakladania s majetkom a posudzovať ju cez prizmu tejto osobitnej úpravy, keďže vyhlásením konkurzu podľa Zákona o konkurze a vyrovnaní (ZKV) prechádza na správcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty na správcu oprávnenie konať za úpadcu (§ 14 ods. 1 písm. a ZKV). Podobne podľa § 44 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ZoKR) oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu. Na správcu neprechádza vlastnícke právo, tvrdenie žalobcu, že žalobca bol vlastníkom nehnuteľností do 29. 03. 2009 je tak zjavne mylné. Zapísaním veci do súpisu majetku úpadcu sa na majetok nahliada ako na majetok úpadcu a správca po dobu trvania účinkov zápisu veci v súpise vstupuje do právneho postavenia vlastníka tejto veci (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Cdo/3793/2010 zo dňa 28.03.2012). Byt, do ktorého boli dodávané služby spojené s jeho užívaním, bol zapísaný do súpisu majetku úpadcu Trnavské automobilové závody, š. p., právnym predchodcom vedľajšieho účastníka, pretože podľa odborného posúdenia tohto správcu ide

o majetok podliehajúci konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu. Správca bol oprávnený a povinný tento majetok ako majetok úpadcu do súpisu zapísať. Skutočnosť, že niekto iný bol na príslušnom liste vlastníctva zapísaný ako vlastník, nemá na povinnosť správcu ani účinky zápisu žiaden vplyv. Keďže právny predchodca vedľajšieho účastníka zapísal majetok do súpisu úpadcu Trnavské automobilové závody, š. p., so spornou poznámkou v prospech žalobcu, žalobca inicioval exicindačné konanie, ktoré bolo na Okresnom súde Trnava vedené pod sp. zn. 44 Cbi/6/2007 o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu. Súd rozsudkom v uvedenom konaní v celom rozsahu zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že žalobca nepreukázal existenciu akéhokoľvek práva vylučujúce zapísanie majetku do súpisu ako majetku podliehajúceho konkurzu. Rozsudok súdu prvého stupňa bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 23.09.2008. Otázka vlastníckeho práva je pri posudzovaní právneho nároku uplatneného v tomto konaní druhoradá, keďže rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie žalobcom uplatnených nárokov je otázka trvania účinkov zápisu majetku v súpise. Po právoplatnom rozhodnutí súdu v konaní sp. zn.

44 Cbi/6/2007 je zrejme, že vedľajší účastník má nehnuteľností zapísané v súpise bez akýchkoľvek sporných poznámok a pochybností. Žalobca má nehnuteľností zapísané v súpise bez akéhokoľvek právne zdôvodniteľného dôvodu. Po právoplatnom rozhodnutí súdu o tom, v ktorom súpise je majetok úpadcu zapísaný nesporne, by bolo absurdné a právne neudržateľné, ak by platilo, že bez ohľadu na právoplatné rozhodnutie súdu je oprávneným majetok držať, užívať a požívať plody a úžitky ten správca, ktorý zapísal majetok do súpisu ako prvý. Vedľajší účastník sa s tvrdením žalobcu, že predmetom súdnych konaní o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty nie je určenie vlastníckeho práva nestotožňuje. Počas konkurzného konania prakticky neprichádza do úvahy rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva, keďže na takomto určení neexistuje naliehavý právny záujem. Jedine právoplatné rozhodnutie v konaní o vylúčení vecí, pri ktorom sa rozhodne o vylúčení majetku zo súpisu (alebo o zamietnutí takejto žaloby), umožňuje správcovi speňažovať tento majetok, pričom súpis majetku predstavuje právny titul, ktorým správca dokladá (napr. v konaní o zápis vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností) oprávnenie nakladať s takýmto majetkom. Vedľajší účastník ďalej poukázal na to, že ak žalobca dodával služby do nehnuteľností vedľajšieho účastníka dodával ich vedľajšiemu účastníkovi a nie subjektom, ktoré tieto byty fyzicky užívajú na základe záväzkovo-právneho vzťahu s vedľajším účastníkom. Vzťah vedľajšieho účastníka ako prenajímateľa k osobám užívajúcim byty na základe nájomných zmlúv, je osobitným záväzkovo-právnym vzťahom, ktorý práva a povinnosti žalobcu nijako nemodifikuje a ani nevytvára osobitný záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a týmito tretími subjektmi. Odvolateľ ďalej poukázal na to, že z dôvodu opatrnosti a aj z dôvodu predídania vzniku možnosti odpojenia bytov od energií, dňa 27.02.2009 poukázal na bankový účet žalobcu prijaté platby nájomcov za služby spojené s užívaním bytov za mesiac november a december 2008 spolu s údajmi o nájomcoch a príslušných variabilných symboloch na ich identifikáciu celkom v sume 104.000 eur. Žalobca podľa svojho tvrdenia mal plniť dodávateľom energií a služieb z týchto peňažných prostriedkov. Vedľajší účastník má však informáciu, že ani napriek vyššie uvedenému žalobca neuhradil väčšinu týchto platieb najväčšiemu z dodávateľov služieb (TT - Komfort s.r.o.) s ktorým je v súvislosti s nárokmi na zaplatenie v súdnych sporoch. Vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania všetkých žalobcom uplatnených nárokov. Z uvedených dôvodov vedľajší účastník navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania bolo zaplatenie pohľadávky v sume 203,67 eur s príslušenstvom ako dlžné úhrady za poskytované služby spojené s užívaním bytu žalovanou, nachádzajúceho sa v R. na ulici A. XX, ktorý byt bol zahrnutý do súpisu majetku úpadcu TAZ, a.s. v likvidácii, a týmto úkonom prešlo na žalobcu oprávnenie nakladať s majetkom, zapísaným do podstaty. Rozsudkom napadnutým odvolaním žalobcu súd prvého stupňa jeho návrh zamietol. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Keďže sa odvolací súd stotožnil nielen s výrokom, ale aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na zdôraznenie jeho správnosti v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dopĺňa nasledovné.

V zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (v súčasnosti zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii) základným podkladom pre speňaženie podstaty je súpis konkurznej podstaty, ktorý vykonáva správca konkurznej podstaty. Predmetom konkurzu sú veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok. V súpise musí byť zachytený celý rozsah konkurznej podstaty a správca do súpisu podstaty zahrnie aj všetky pochybné prípady spolu s poznámkou o dôvodoch pochybnosti. Správca do súpisu v zásade zahrnie každú vec a právo, o ktorých je presvedčený, že do podstaty patria. Správca konkurznej podstaty úpadcu zaradí do súpisu každú vec, o ktorej je presvedčený, že patrí alebo môže patriť do podstaty. Nemá pritom povinnosť skúmať existenciu vlastníckeho práva úpadcu k zapisovaným veciam a vec do súpisu zaradí aj v prípade, ak má pochybnosti, či skutočne do podstaty patrí. Vtedy ju ale zapíše do podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo o iných dôvodoch, ktoré jej zaradenie do súpisu spochybňujú. Konkurzný súd posúdi dôvody spochybňujúce zaradenie veci do podstaty a buď vec z podstaty vyradí, alebo osobe, ktorá spochybňuje zaradenie veci do podstaty, uloží lehotu na podanie vylučovacej žaloby. Táto žaloba má procesnú povahu a nedodržanie stanovenej lehoty má za následok to, že vec sa považuje ako do súpisu oprávnene zahrnutá a dotknutá osoba sa už nemôže domáhať svojho práva k nej. Rovnaký záver je potrebné urobiť aj v prípade, ak osoba, ktorá sa cíti byť vlastníkom určitej veci, nenamieta jej zapísanie do konkurznej podstaty, nedovoľáva sa teda svojho vlastníckeho práva k nej a nežiada ju ani vylúčiť z podstaty, alebo svoje námietky voči zaradeniu veci do podstaty vezme späť. Potom totiž platí, že do podstaty patria veci, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu. Súpis podstaty tvorí právny podklad pre speňaženie majetku patriaceho do podstaty, lebo speňažený môže len ten majetok, ktorý bol spísaný, pričom správca je oprávnený takto spísaný majetok speňažiť okrem prípadu, ak bol zo súpisu zákonným spôsobom vylúčený.

Ustanovenie § 78 zák.č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii výslovne ustanovuje, že súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene. V prípade určovacej žaloby podľa § 78 zák.č. 7/2005 Z.z., ide teda v rámci žalôb podľa § 80 písm. c) O. s. p. o určovací žalobcu sui generis, kde naliehavý právny záujem je daný existujúcim konkurzným konaním a z neho vyplývajúcou požiadavkou rýchlosti a hospodárnosti konania v zmysle § 6 O. s. p., ktorej realizácia je zabezpečená tým, že sa v ňom rieši otázka vlastníctva (ÚS SR 202/2011). Správne súd prvého stupňa riešil ako predbežnú otázku konania, kto bol prenajímateľom resp. osobou oprávnenou disponovať s predmetným bytom v rozhodnom období. Žalobca síce predložil list vlastníctva, v ktorom je zapísaný úpadca ako vlastníak predmetného bytu, avšak dňa 26.03.2008 Okresný súd Trnava rozsudkom č.k. 44Cbi/6/2007-653 zamietol žalobu žalobcu o vylúčenie nehnuteľností (vrátane predmetného bytu) zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, IČO 00 009 199 a dňa 23.09.2008 Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 21CoKr/4/2008-767 potvrdil uvedený rozsudok Okresného súdu Trnava, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 20.11.2008. Z odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 44 Cbi 6/2007-653 zo dňa 26.03.2008 vyplýva, že žalobca neunesol dôkazne bremeno, nepreukázal právo, ktoré zapísanie majetku do súpisu vylučuje. Žalobca nepreukázal existenciu platného právneho úkonu, ktorým došlo k nadobudnutiu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na FNM a následne na žalobcu a preto súd návrh ako nedôvodný zamietol. V odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 21 CoKR 4/2007 - 767 zo dňa 23.9.2008 sa okrem iného uvádza, že žalobca na svoje tvrdenia nepredložil súdu a ani nenavrhol vykonať žiadne relevantné dôkazy a preto súd prvého stupňa správne konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu. V danom prípade žalobca jeho vlastnícke právo postupom podľa § 78 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevyvrátil a preto tu platí zákonná domnienka (aj keď nie je výslovne uvedená v ust. § 67 zák. č. 7/2005 Z.z.. účinného v čase vyhlásenia konkurzu), že sporné nehnuteľnosti boli do súpisu zapísané oprávnene, a teda ich vlastníkom bol úpadca, aj keby v konečnom dôsledku nebolo išlo o jeho majetok.

Pokiaľ v rámci speňažovania podstaty správca takúto vec predá, nemôže sa tretia osoba úspešne domáhať určenia vlastníckeho práva, prípadne vydania veci, lebo v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka, takéto nadobudnutie má právne účinky prevodu vlastníctva aj proti pôvodnému vlastníkovi (ÚS SR 263/2009). Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že byty, vrátane predmetného bytu, sú predmetom konkurzného konania, vyhláseného na majetok úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, IČO: 00 009 199 a iba správca uvedeného úpadcu, a teda nie žalobca je oprávnený disponovať s uvedenými nehnuteľnosťami. Na základe uvedeného sa tak domnieva o vlastníctve, svedčiaca o osobe zapísanej na liste vlastníctva v rozhodnom čase považuje správne v zmysle ust. § 70 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. za vyvrátenú citovanými právoplatnými rozsudkami o zamietnutí vylúčenia nehnuteľnosti zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Keďže žalobca nebol a ani nie je vlastníkom bytov, nemohol nájomcom týchto bytov voči žalobcovi vzniknúť nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu. Z tohto dôvodu nemôže byť žalobca ani aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní a správne preto konštatoval súd prvého stupňa, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o aktívnej vecnej legitimácii v tomto konaní.

Vzhľadom na uvedené pokiaľ súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď tento správne rozhodol i o náhrade trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnil a v odvolacom konaní mu nevznikli. Úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 33,06 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby á 19,92 eur, vyjadrenie k odvolaniu (podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), režijný paušál 1 krát 7,63 eur, (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), 20% DPH (podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl.).

Uvedené rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.